

Koman, Wiesław

Sprawozdanie z badań kurhanu na stan. 27 w Łubczu, woj. zamojskie

Archeologia Polski Środkowowschodniej 2, 37-44

1997

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WIESŁAW KOMAN

SPRAWOZDANIE Z BADAŃ KURHANU NA STAN. 27 W ŁUBCZU, WOJ. ZAMOJSKIE

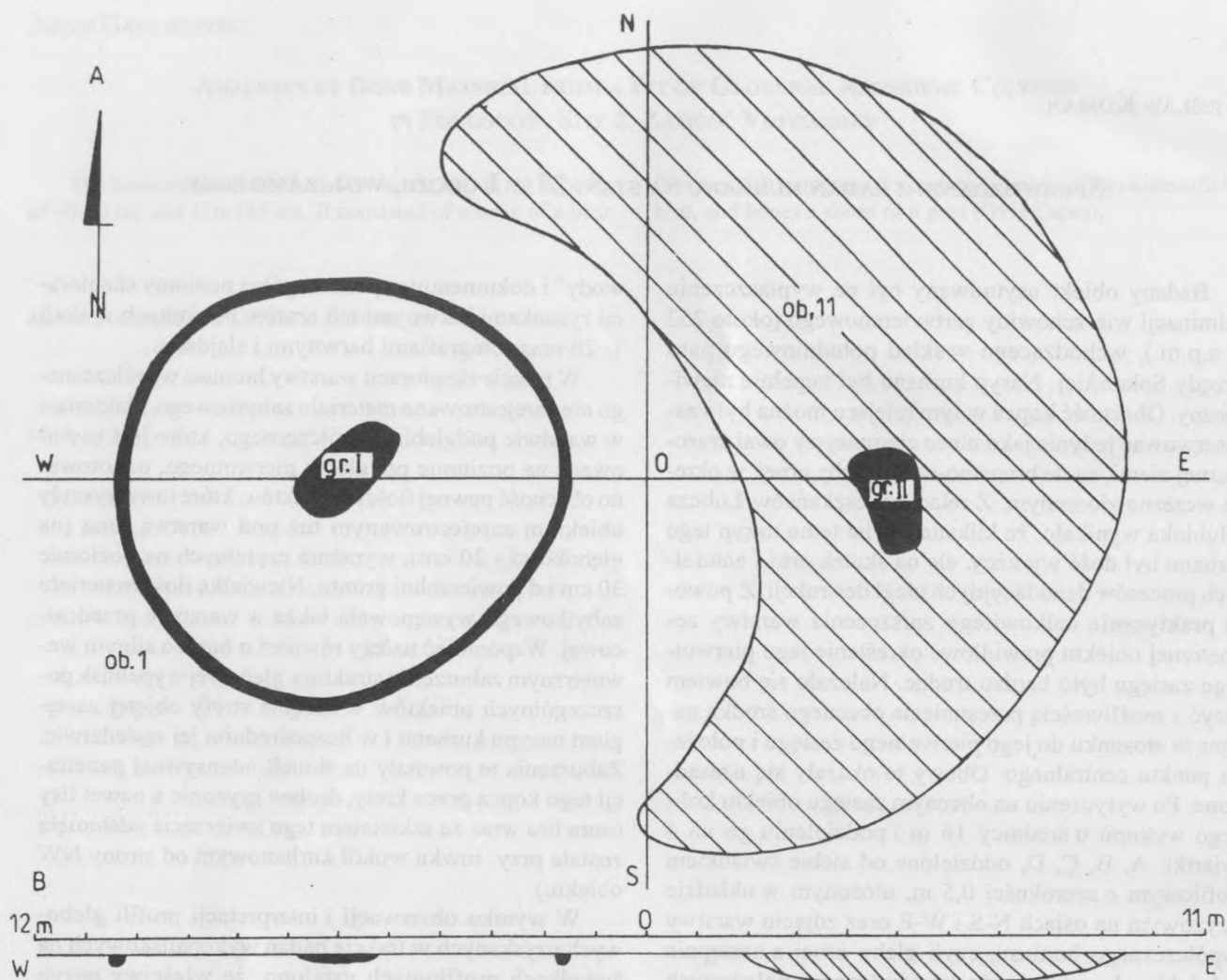
Badany obiekt usytuowany był na wypłaszczeniu kulminacji wierzchołkowej garbu terenowego (około 252 m n.p.m.), wchodzącego w skład południowego pasa Grzędy Sokalskiej. Nasyp kurhanu był zupełnie niewidoczny. Obecność kopca w tym miejscu można było zaobserwować jedynie jako nieco ciemniejszy owal szaroczarnej ziemi, na tle brunatno-szarej gleby ornej, w okresie wczesnowiosennym. Z relacji mieszkańców Łubcza i Hubinka wynikało, że kilkanaście lat temu nasyp tego kurhanu był dość wyraźny, ale na skutek orki i naturalnych procesów denudacyjnych uległ destrukcji. Z powodu praktycznie całkowitego zniszczenia warstwy zewnętrznej obiektu prawidłowe określenie jego pierwotnego zasięgu było bardzo trudne. Należało się bowiem liczyć z możliwością przesunięcia obecnego środka nasypu, w stosunku do jego pierwotnego zasięgu i położenia punktu centralnego. Obawy te okazały się uzasadnione. Po wytyczeniu na obecnym zasięgu obiektu kołowego wykopu o średnicy 16 m i podzieleniu go na 4 ćwiartki: A, B, C, D, oddzielone od siebie świądkami profilowymi o szerokości 0,5 m, ułożonym w układzie krzyżowym na osiach N-S i W-E oraz zdjęciu warstwy współczesnego humusu, czyli gleby ornej a następnie podglebia okazało się, że kwadrat nowo nałożonych wykopów jest przesunięty o 4 m na wschód, w stosunku do pierwotnego zasięgu kurhanu, który tylko w części uchwycono w ćwiartce A (NW) i D (SW). Natomiast ćwiartki B (NE) i C (SE) odsłoniły jedynie strefę przykurhanową od strony wschodniej dawnego kurhanu, w obrębie której zlokalizowano jamę przykurhanową, tzw. gliniankę. W wyniku zaistniałej sytuacji wystąpiła konieczność poszerzenia wykopów w kierunku zachodnim. Wytyczono więc dwa kolejne wykopy w postaci ćwiartek koła, tj. ćwiartkę A1 (przedłużenie ćwiartki A na zachód) i ćwiartkę D1 (przedłużenie ćwiartki D w kierunku zachodnim). Wykonano także przedłużenie świądków profilowych na głównych osiach poprzez wytyczenie i eksplorację wykopów sondażowych o wymiarach 4 m x 0,5 m. Eksplorację wykopów prowadzono równolegle i jednocześnie utrzymywano w nich jednolity poziom. Po przebadaniu wszystkich wykopów otrzymano całościowy obraz strefy przykurhanowej, pierwotnego zasięgu nasypu kurhanowego i obiektów mu towarzyszących. Eksplorację wykopów prowadzono najpierw warstwą naturalną (gleba orna) a następnie warstwami mechanicznymi (podglebie i warstwa przedcalcowa), po 10 cm miąższości, stosując cięcia poziome, tzw. „do lustra

wody” i dokumentując poszczególne poziomy eksploracji rysunkami barwnymi ich rzutów poziomych w skali 1: 20 oraz fotografiami barwnymi i slajdami.

W trakcie eksploracji warstwy humusu współczesnego nie zarejestrowano materiału zabytkowego. Natomiast w warstwie podglebia współczesnego, które jest usytuowane na poziomie podglebia pierwotnego, odnotowano obecność pewnej ilości artefaktów, które towarzyszyły obiektom zarejestrowanym tuż pod warstwą orną (na głębokości - 20 cm), wyraźnie czytelnym na poziomie 30 cm od powierzchni gruntu. Niewielka ilość materiału zabytkowego występowała także w warstwie przedcalcowej. Wspomnieć należy również o bardzo silnym wewnętrznym zaburzeniu struktury glebowej wypełnisk poszczególnych obiektów w obrębie strefy objętej zasięgiem nasypu kurhanu i w bezpośrednim jej sąsiedztwie. Zaburzenia te powstały na skutek intensywnej penetracji tego kopca przez krety, drobne gryzonie a nawet lisy (nora lisa wraz ze szkieletem tego zwierzęcia odsłonięta została przy rowku wokół kurhanowym od strony NW obiektu).

W wyniku obserwacji i interpretacji profili glebowych uzyskanych w trakcie badań wykopaliskowych na świądkach profilowych ustalono, że właściwy nasyp kurhanu nie zachował się nawet w formie śladowej gdyż został całkowicie zniszczony. Brak również poziomu gleby pierwotnej, który także uległ destrukcji. Na tym miejscu zalega obecnie poziom współczesnego humusu, czyli warstwa gleby ornej o barwie brunatno-szarej, która w strefie pod nasypowej posiada czarno-szare zabarwienie. Obecna warstwa podglebia, najprawdopodobniej odpowiada pierwotnemu poziomowi eluwalnemu podglebia pierwotnego, posiada miąższość około 20-30 cm, a jej zabarwienie jest brunatno-żółtawe. Poprzedzała ona warstwę iluwium starej gleby o barwie brązowo-żółtawej, czyli warstwę przed calcowa, posiadającą miąższość około 10-15 cm. Najniższy poziom stanowił calec lessowy, nieco przebarwiony w swej górnej partii, przyjmując białawo-szary odcień. Tuż pod warstwą orną wyraźnie zaznaczyły się zarysy wypełnisk poszczególnych obiektów i były w miarę dobrze czytelne, pomimo iż ich struktura zaburzona była dość poważnie poprzez różnego rodzaju przerycia.

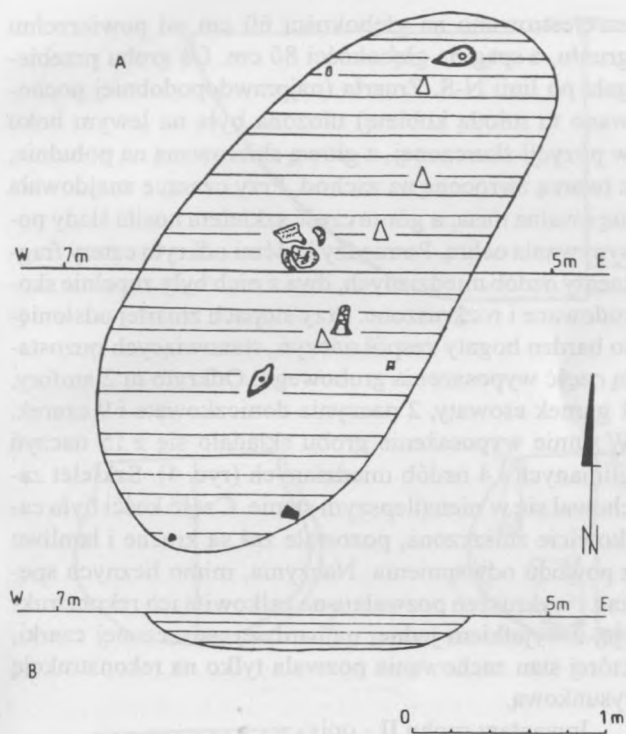
Pierwotny zarys i zasięg nasypu kurhanowego wyznaczał dookoły rowek przykurhanowy, czyli obiekt nr 1, czytelny już na głębokości 20 cm (ryc. 1/A). Posiadał on owalny, prawie okrągły zarys o średnicy około 8 m.



Ryc. 1. Łubcze stan. 27. Plan odkrytych obiektów i ich przekroje.

W stropie szerokość mierzyła średnio 30 cm i stopniowo zwężała się ku dołowi do około 15-20 cm, jego głębokość wynosiła przeciętnie około 30 cm, a wypełnisko posiadało czarno-szare zabarwienie. W centrum kurhanu zlokalizowany został grób nr I, należący do kultury ceramiki sznurowej (KCSz). Niestety uchwycono jedynie jego spąg. Zachowana miąższość jamy grobowej, która zarysowała się intensywnie czarnym wypełniskiem tuż pod warstwą orną, sięgała tylko 20 cm. Posiadała zarys bardzo wydłużonego owalu, czy też nieregularnego prostokąta o zaokrąglonych narożach, o wymiarach 3 m x 1,5 m (ryc. 2A), jej przekrój poprzeczny był nieckowaty (ryc. 2B). Oś jamy grobowej przebiegała po linii NE - SW. Sposób ułożenia zmarłego niemożliwy był do określenia ze względu na opisane zniszczenia obiektu. W wypełnisku grobu odkryto 2 toporki kamienne, 1 siekierkę krzemioną, 1 fragmentarycznie zachowane naczynie, pucharek, 1 wiórek krzemionny, 1 nie-

wielki fragment blaszki miedzianej, oraz kilka ułamków kości ludzkich. Wymienione artefakty zalegały w luźnym układzie wewnątrz jamy grobowej (siekierka, pucharek oraz kilka fragmentów kości w centrum, natomiast toporki w N i S części grobu - ryc. 2A). Kurhanowi otoczonemu dookólnym rowkiem towarzyszyła rozległa, ale płytka jama przykurhanowa, którą zlokalizowano na wschód od kopca, w odległości około 4 m od krawędzi zewnętrznej rowka. Posiadała zarys półksiężyca o łagodnym, nieckowatym przekroju poprzecznym, z największą szerokością około 6-7 m i nierównym poziomem dna, wahającym się na głębokość 40-60 cm licząc od stropu obiektu (60-80 cm od powierzchni gruntu). Wypełnisko glinianki posiadało ilasty charakter, było jednolite pod względem struktury, zwarte, zbite o zabarwieniu żółto-beżowym i żółto-brązowym, z rudawym odcieniem, zdecydowanie twardsze niż jego otoczenie. Poniżej dna glinianki wystąpiły struktury gleby lessowej o brunatno



Ryc. 2. Łubcze stan. 27. Grób nr I (KCSz), A - plan grobu, B - przekrój.

szarym odcieniu, nieco przebarwione w swej górnej warstwie brązowo-rdzawymi smugami (przypominającymi tzw. tigrowatość). Jest to najprawdopodobniej naturalne podłoże glinianki, nie przetworzone przez człowieka. Przebarwienia powstały na skutek przemyci i innych procesów naturalnych (np. przemakanie, przemarzanie), zachodzących w glebie w okresie kiedy glinianka była jeszcze otwarta, nie wypełniona obecnym wypełniskiem.

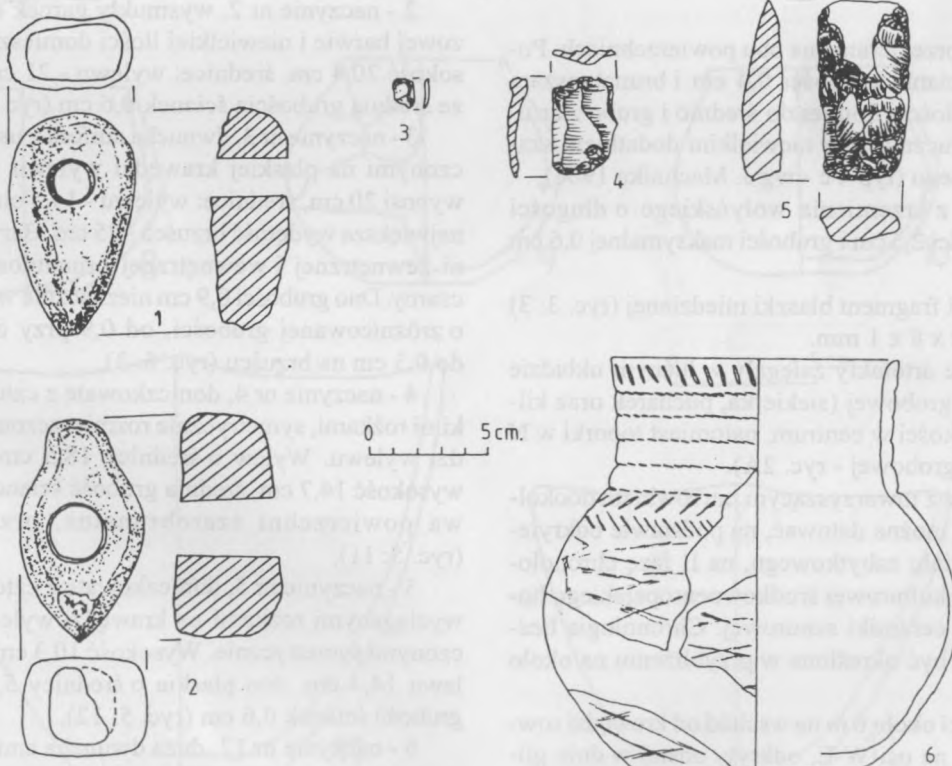
Inwentarz grobu I - opis:

1 - toporek kamienny o długości 9,2 cm, szerokości 5,2 cm i grubości 3,3 cm (ryc. 3: 1) odkryty w północnej części grobu (typ VI - wg J. Machnika 1966),

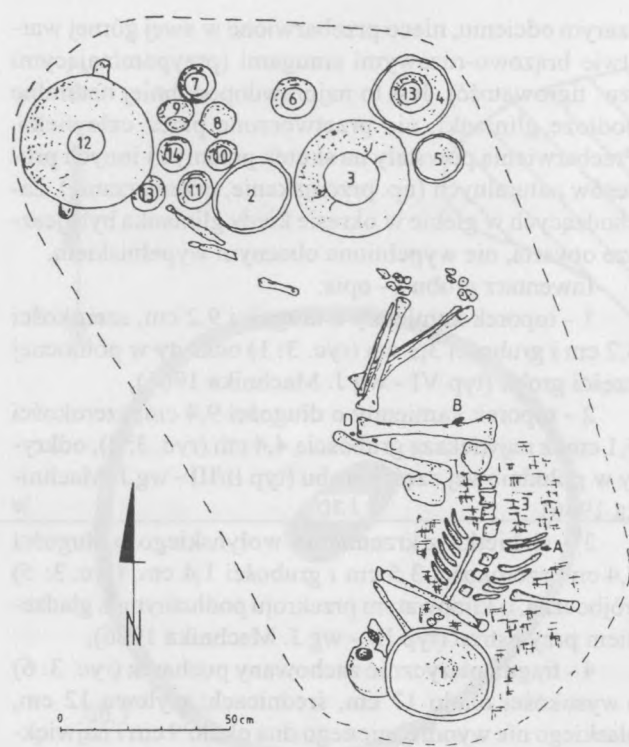
2 - toporek kamienny o długości 9,4 cm, szerokości 5,1 cm, z największą grubością 4,4 cm (ryc. 3: 2), odkryty w południowej części grobu (typ II/III - wg J. Machnika 1966),

3 - siekierka z krzemienia wołyńskiego o długości 7,4 cm, szerokości 3,5 cm i grubości 1,4 cm, (ryc. 3: 5) trójboczna, o klinowatym przekroju podłużnym, z gładzeniem przy ostrzu (typ III - wg J. Machnika 1966),

4 - fragmentarycznie zachowany pucharek (ryc. 3: 6) o wysokości około 17 cm, średnicach: wylewu 12 cm, płaskiego nie wyodrębnionego dna około 9 cm i największej wydętości brzuśca około 17,5 cm. Największa wydętość brzuśca usytuowana jest na 1/3 wysokości naczyn-



Ryc. 3. Łubcze stan. 27. Inwentarz grobu I - KCSz.



Ryc. 4. Łubcze stan. 27. Grób II - KW-LCM, plan i rozmieszczenie wyposażenia grobowego, 1-12 (naczynia), A-D (przedmioty miedziane).

nia i nosi ślady przecierania na obu powierzchniach. Posiada cienkie ścianki grubości 0,4 cm i brunatnoszarą barwę, średnią ilością domieszki średnio i grubo ziarnistego piasku i tłuczni oraz niewielkim dodatkiem szamotu ceramicznego (typ Vc - wg J. Machnika 1966),

5 - wiórek z krzemienia wołyńskiego o długości 4,2 cm, szerokości 2,5 cm i grubości maksymalnej 0,6 cm (ryc. 3: 4),

6 - niewielki fragment blaszki miedzianej (ryc. 3: 3) o wymiarach 12 x 8 x 1 mm.

Wymienione artefakty zalegały w luźnym układzie wewnątrz jamy grobowej (siekierka, pucharek oraz kilka fragmentów kości w centrum, natomiast toporki w N i S części jamy grobowej - ryc. 2A).

Kurhan wraz z towarzyszącym mu rowkiem dookolnym i glinianką można datować, na podstawie odkrytego w nim materiału zabytkowego, na II fazę chronologiczną III strefy kulturowej środkowoeuropejskiego horyzontu kultury ceramiki sznurowej. Chronologia bezwzględna może być określona w przybliżeniu na około 2000 lat p.n.e.

W odległości około 6 m na wschód od krawędzi rowka dookolnego, na osi W-E, odkryty został w dnie glinianki grób II (ryc. 1A, B), należący do kultury wołyńsko-lubelskiej ceramiki malowanej (KW-LCM). Zarys jamy grobowej był praktycznie nieczytelny. Strop grobu

zarejestrowano na głębokości 60 cm od powierzchni gruntu, a spąg na głębokości 80 cm. Oś grobu przebiegała po linii N-S. Zmarła (najprawdopodobniej pochowano tu młodą kobietę) ułożona była na lewym boku w pozycji skurczonej, z głową skierowaną na południe, z twarzą zwróconą na zachód. Przy czaszce znajdowała się owalna misa, a górna część szkieletu nosiła ślady posypywania ochrą. Pomiędzy kośćmi odkryto cztery fragmenty ozdób miedzianych, dwa z nich były zupełnie skorodowane i rozkruszone. Przy stopach zmarłej odsłonięto bardzo bogaty zespół naczyń, stanowiących pozostałą część wyposażenia grobowego. Odkryto tu 2 amfory, 1 garnek esowaty, 2 naczynia doniczkowate i 9 czarek. W sumie wyposażenie grobu składało się z 15 naczyń glinianych i 4 ozdób miedzianych (ryc. 4). Szkielet zachował się w nienajlepszym stanie. Część kości była całkowicie zniszczona, pozostałe zaś są kruche i łamliwe z powodu odwapnienia. Naczynia, mimo licznych spękań i wykruszeń pozwalają na całkowitą ich rekonstrukcję, z wyjątkiem jednej najbardziej zniszczonej czarki, której stan zachowania pozwala tylko na rekonstrukcję rysunkową.

Inwentarz grobu II - opis:

1 - naczynie nr 1, to owalna misa o skośnie ściętej krawędzi, posiadającej 4 symetrycznie rozmieszczone wyciągnięte rożki. Jej wysokość wynosi 9,8 cm a średnice: wylewu 28 cm i dna 9,5 cm. Średnia grubość ścianek około 0,6 cm (ryc. 5: 1). Barwa szarobrunatna, przełam czarny, domieszka naturalna,

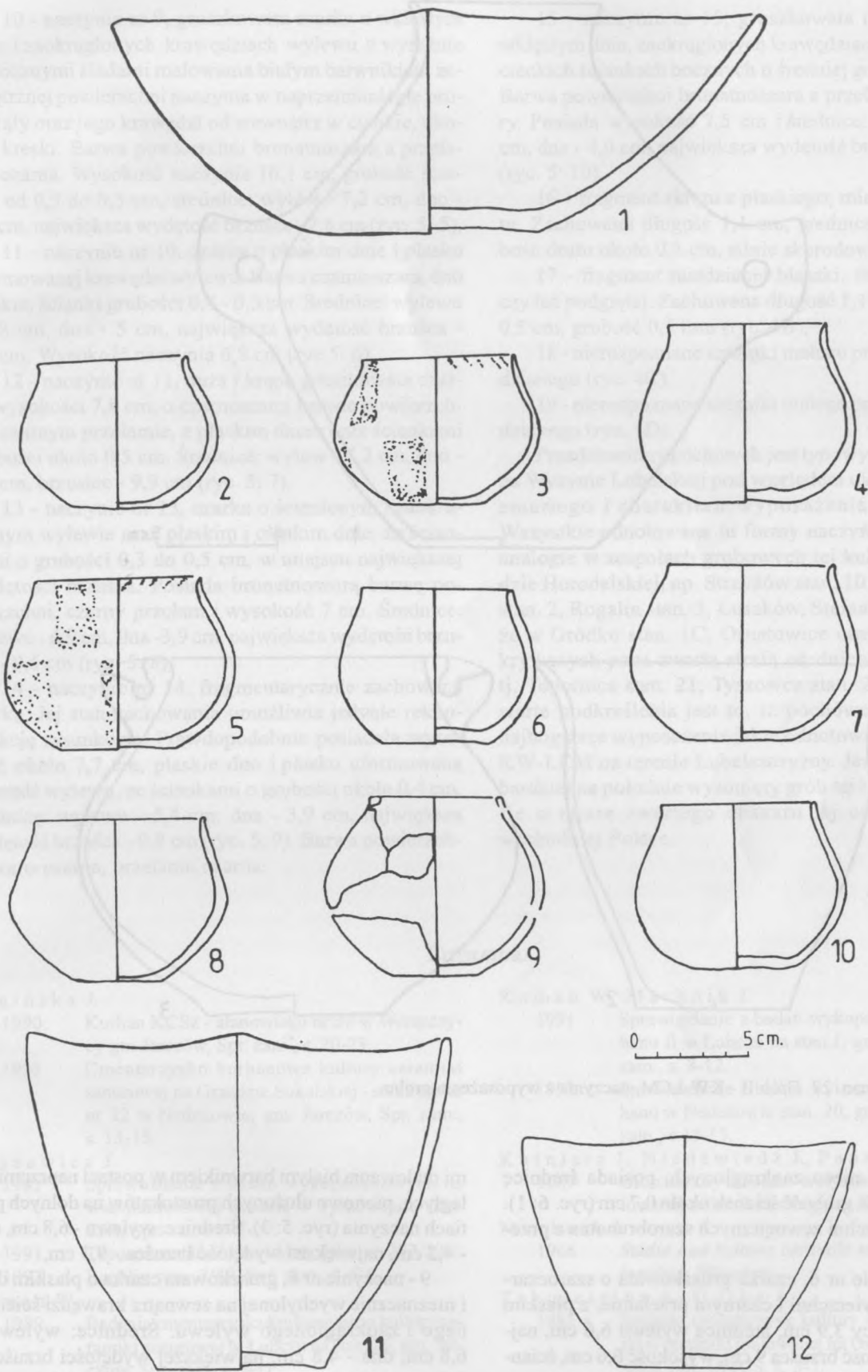
2 - naczynie nr 2, wysmukły garnek esowaty o brązowej barwie i niewielkiej ilości domieszki piasku, wysokość 20,4 cm, średnice: wylewu - 21 cm, dna - 9 cm, ze średnią grubością ścianek 0,6 cm (ryc. 6: 2),

3 - naczynie nr 3, dwuuucha amfora z uszkami umieszczonymi na płaskiej krawędzi wylewu. Jej wysokość wynosi 20 cm, średnice: wylewu - 14,5 cm, dna - 10 cm, największa wydętość brzuśca - 25 cm. Barwa powierzchni zewnętrznej i wewnętrznej brunatnoszara, przełam czarny. Dno grubości 0,9 cm nieznacznie wklęsłe. Ścianki o zróżnicowanej grubości, od 0,9 przy dnie i wylewie do 0,3 cm na brzuścu (ryc. 6: 3),

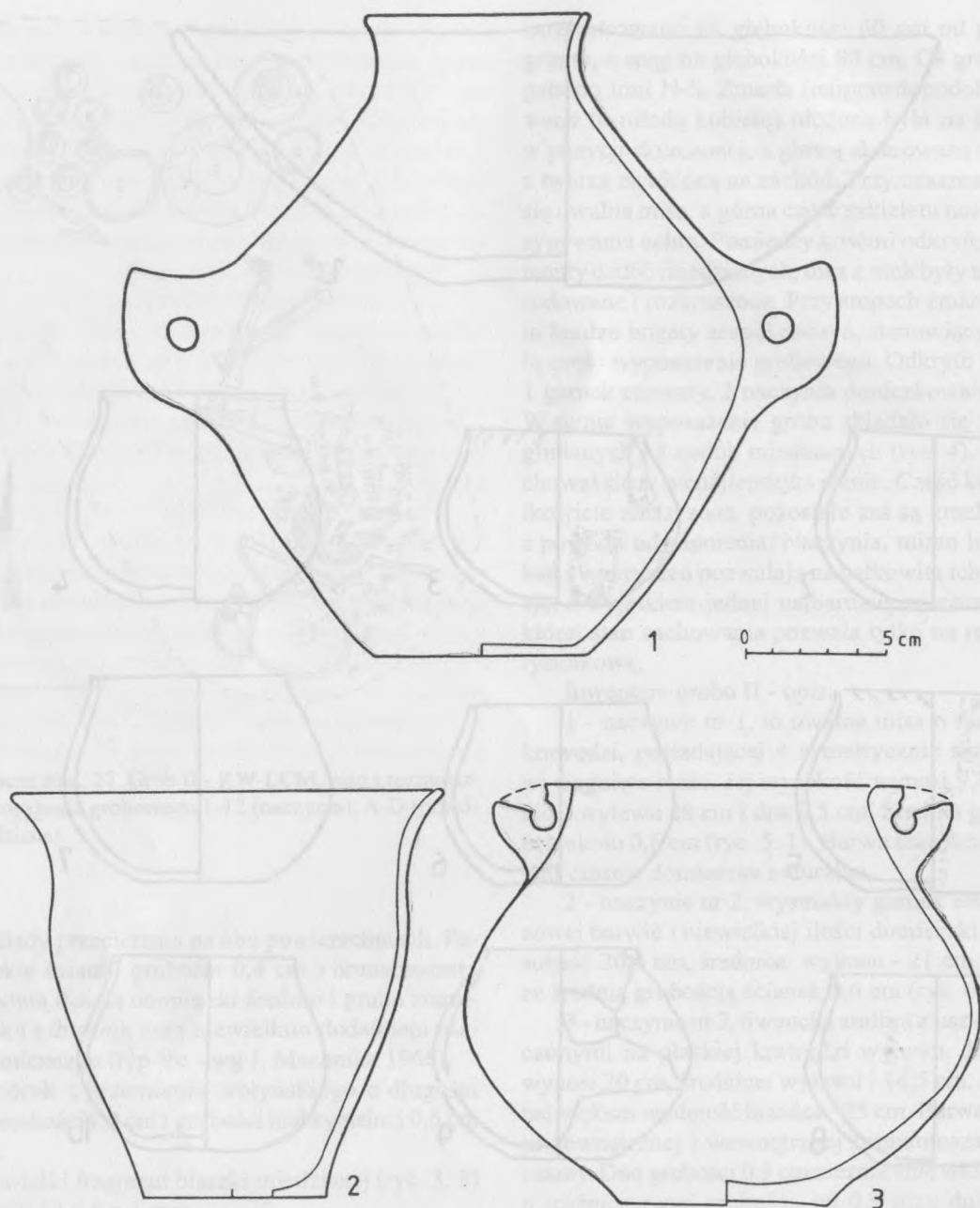
4 - naczynie nr 4, doniczkowate z czterema niewielkimi rożkami, symetrycznie rozmieszczonymi na krawędzi wylewu. Wylew o średnicy 18,5 cm, dno 7,3 cm, wysokość 14,7 cm, średnia grubość ścianek 0,5 cm, barwa powierzchni szarobrunatna, przełam czarny (ryc. 5: 11),

5 - naczynie nr 5, doniczkowate z czterema małymi, wyciąganymi rożkami na krawędzi wylewu, rozmieszczonymi symetrycznie. Wysokość 10,3 cm, średnica wylewu 14,4 cm, dno płaskie o średnicy 5,6 cm, średnia grubość ścianek 0,6 cm (ryc. 5: 12),

6 - naczynie nr 12, duża dwuuucha amfora z uszkami umieszczonymi na największej wydętości brzuśca sięgającej 28 cm. Wysokość naczynia 32,2 cm, średnica płaskiego dna 10,6 cm, wylew lekko wychylony na zewnątrz



Ryc. 5. Łubcze stan. 27. Grób II - KW-LCM, naczynia z wyposażenia grobu.



Ryc. 6. Łubcze stan. 27. Grób II - KW-LCM, naczynia z wyposażenia grobu.

o krawędziach nieco zaokrąglonych, posiada średnicę 11,2 cm. Średnia grubość ścianek około 0,7 cm (ryc. 6: 1). Barwa powierzchni zewnętrznych szarobrunatna a przełamem czarny,

7 - naczynie nr 6, czarka gruszkowata o szaroczarnej barwie powierzchni i czarnym przełame, z płaskim dnem o średnicy 3,9 cm, średnica wylewu 6,6 cm, największa wydętość brzuśca 9 cm, wysokość 6,6 cm, ścianki grubości ok. 0,3-0,4 cm (ryc. 5: 2),

8 - naczynie nr 7, czarka o wysokości 6,5 cm i ściankach grubości 0,3 cm, ciemnoszara, z widocznymi śladami

malowania białym barwnikiem w postaci naprzemiennie pionowo ułożonych prostokątów na dolnych partiach naczynia (ryc. 5: 3). Średnice: wylewu - 6,8 cm, dna - 4,2 cm, największa wydętość brzuśca - 9,3 cm,

9 - naczynie nr 8, gruszkowata czarka o płaskim dnie i nieznacznie wychylonej na zewnątrz krawędzi ściennego i zaokrąglonego wylewu. Średnice: wylewu - 6,8 cm, dna - 4,8 cm, największej wydętości brzuśca - 8,8 cm i zróżnicowanej grubości ścianek od 0,2 cm do 0,5 cm (ryc. 5:4). Barwa powierzchni zewnętrznych szaroczarna, przełame o barwie czarnej,

10 - naczynie nr 9, gruszkowata czarka o wklęsłym dnie i zaokrąglonych krawędziach wylewu z wyraźnie widocznymi śladami malowania białym barwnikiem zewnętrznej powierzchni naczynia w naprzemianległe prostokąty oraz jego krawędzi od wewnątrz w cienkie, ukośne kreski. Barwa powierzchni brunatnoszara a przełamu czarna. Wysokość naczynia 10,1 cm, grubość ścianek od 0,3 do 0,5 cm, średnice: wylew - 7,2 cm, dno - 5,0 cm, największa wydętość brzuśca - 7,6 cm (ryc. 5: 5),

11 - naczynie nr 10, czarka o płaskim dnie i płasko uformowanej krawędzi wylewu. Barwa czarno-szara, dno płaskie, ścianki grubości 0,4 - 0,5 cm. Średnice: wylewu - 6,8 cm, dna - 5 cm, największa wydętość brzuśca - 8,7 cm. Wysokość naczynia 6,8 cm (ryc. 5: 6),

12 - naczynie nr 11, duża i krępa gruszkowata czarka wysokości 7,8 cm, o czarnoszarej barwie powierzchni i czarnym przełame, z płaskim dnem oraz ściankami grubości około 0,5 cm. Średnice: wylew - 7,2 cm, dno - 4,8 cm, brzusiec - 9,9 cm (ryc. 5: 7).

13 - naczynie nr 13, czarka o ścienionym i zaokrąglonym wylewie oraz płaskim i cienkim dnie, ze ściankami o grubości 0,3 do 0,5 cm, w miejscu największej wydętości brzuśca. Posiada brunatnoszarą barwę powierzchni, czarny przełam i wysokość 7 cm. Średnice: wylewu - 6,9 cm, dna - 3,9 cm, największa wydętość brzuśca - 9,5 cm (ryc. 5: 8),

14 - naczynie nr 14, fragmentarycznie zachowana czarka. Jej stan zachowania umożliwia jedynie rekonstrukcję rysunkową. Prawdopodobnie posiadała wysokość około 7,7 cm, płaskie dno i płasko uformowaną krawędź wylewu, ze ściankami o grubości około 0,4 cm. Średnice: wylewu - 5,4 cm, dna - 3,9 cm, największa wydętość brzuśca - 9,8 cm (ryc. 5: 9). Barwa powierzchni szaro-czarna, przełamu czarna,

15 - naczynie nr 15, gruszkowata czarka o nieco wklęsłym dnie, zaokrąglonych krawędziach wylewu oraz cienkich ściankach bocznych o średniej grubości 0,3 cm. Barwa powierzchni brunatnoszara a przełam czarnoszary. Posiada wysokość 7,5 cm i średnice: wylewu - 6,9 cm, dna - 4,0 cm, największa wydętość brzuśca - 9,2 cm (ryc. 5: 10),

16 - fragment skrętu z płaskiego, miedzianego drutu. Zachowana długość 1,1 cm, średnica 0,5 cm, grubość drutu około 0,1 cm, silnie skorodowany (ryc. 4A),

17 - fragment miedzianej blaszki, lekko skręconej czy też podgiętej. Zachowana długość 1,1 cm, szerokość 0,5 cm, grubość 0,5 mm (ryc. 4B),

18 - nierozpoznane szczątki małego przedmiotu miedzianego (ryc. 4C),

19 - nierozpoznane szczątki małego przedmiotu miedzianego (ryc. 4D).

Przedstawiony pochówek jest typowy dla KW-LCM na Wyżynie Lubelskiej pod względem układu szkieletu zmarłego i charakteru wyposażenia grobowego. Wszystkie odnotowane tu formy naczyń znajdują swe analogie w zespołach grobowych tej kultury na Grzędzie Horodelskiej, np. Strzyżów stan. 10 i 26, Husynne stan. 2, Rogalin stan. 3, Łuszków, Stefankowice, a także w Gródku stan. 1C, Ornatowice oraz grobach odkrywanych poza zwartą strefą osadnictwa tej kultury, tj. Topornica stan. 21, Tyszowce stan. 25B. Niemniej warte podkreślenia jest to, iż pochówek ten posiada najbogatsze wyposażenie jakie odnotowano w grobach KW-LCM na terenie Lubelszczyzny. Jest to także najbardziej na południe wysunięty grób tej kultury, w strefie w miarę zwartego obszaru jej osadnictwa we wschodniej Polsce.

LITERATURA

- Bagińska J.
1990 Kurhan KCSz - stanowisko nr 30 w Werszycy gm Jarczów, Spr. zam., s. 20-23.
1993 Cmentarzysko kurhanowe kultury ceramiki sznurowej na Grzędzie Sokalskiej - stanowisko nr 22 w Nedeżowie, gm. Jarczów, Spr. zam., s. 13-15.
- Buszewicz J.
1987 Sprawozdanie z badań wykopaliskowych na wielokulturowej osadzie w Tyszowcach stan. 25B, Spr. zam., s. 8-10.
1991 Topornica stan. 1, Pr. i Mat. Zam., s. 287-296.
1992 Rogalin stan. 3/49, Spr. zam., s. 5-8.
- Koman W.
1989 Badania cmentarzyska kurhanowego kultury ceramiki sznurowej w Łubczu na stan. 26, gm. Jarczów, Spr. zam., s. 5-11.
1990 Badania mikroregionalne na Grzędzie Sokalskiej, Spr. zam., s. 11-19.
- Koman W., Machnik J.
1991 Sprawozdanie z badań wykopaliskowych kurhanu II w Łubczu na stan. 1, gm. Jarczów, Spr. zam., s. 8-12.
1992 Sprawozdanie z badań wykopaliskowych kurhanu w Nedeżowie stan. 20, gm. Jarczów, Spr. zam., s. 11-13.
- Kuśnierz J., Niedźwiedź J., Panasiewicz W.
1987 Grób kultury lubelsko-wołyńskiej ceramiki malowanej z Gródka n/Bugiem, Spr. zam., s. 3-5.
- Machnik J.
1966 *Studia nad kulturą ceramiki sznurowej w Małopolsce*, Wrocław.
- Zakościelna A., Gurba J.
1995 a Badania cmentarzysk kultury wołyńsko-lubelskiej ceramiki malowanej na Grzędzie Horodelskiej, Spr. UMCS, s. 3-7.
1995 b Badania wykopaliskowe na terenie Strzyżowa i okolic w 1994 r., Spr. zam., s. 9-13.

1996 Badania cmentarzysk kultury wołyńsko-lubelskiej ceramiki malowanej na Grzędzie Horodelskiej, APŚ t. 1, s. 9-11.

WIESLAW KOMAN

A REPORT ON EXCAVATIONS OF A BARROW AT ŁUBCZE, SITE 27, ZAMOŚĆ VOIVODSHIP

In the past year, rescue excavations were carried out at Lubcze, site 27. The explored barrow was completely destroyed and deprived of the earth mound. Already at the depth of 23 cm a complete outline of the ring-ditch delimiting the earth mound was recorded. The outline was of a circular shape and measured 8 m in diameter. In the centre of the feature the bottom of a Corded Ware culture grave was found which contained 2 stone shaft-hole axes, 1 flint axe, 1 blade made of Vol-

hynian flint, a fragment of a copper metal piece and fragments of a clay beaker. In the vicinity of the barrow, a grave of the Volhynian-Lublin Painted Pottery culture was discovered, which was situated 6 m to the east of the barrow at the bottom of a pit adjacent to it. The rich grave furniture included 15 clay vessels of different types and 2 fragments of copper jewellery. The skeleton was laid in a crouching position on its left side with the head towards the south and the face to the west.

Państwowa Służba Ochrony Zabytków w Zamościu

